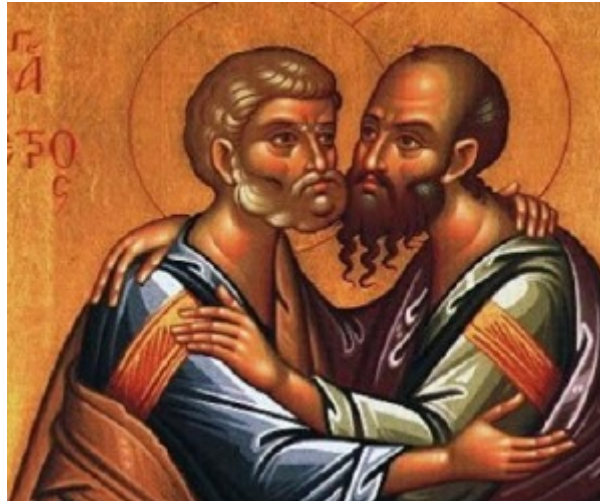

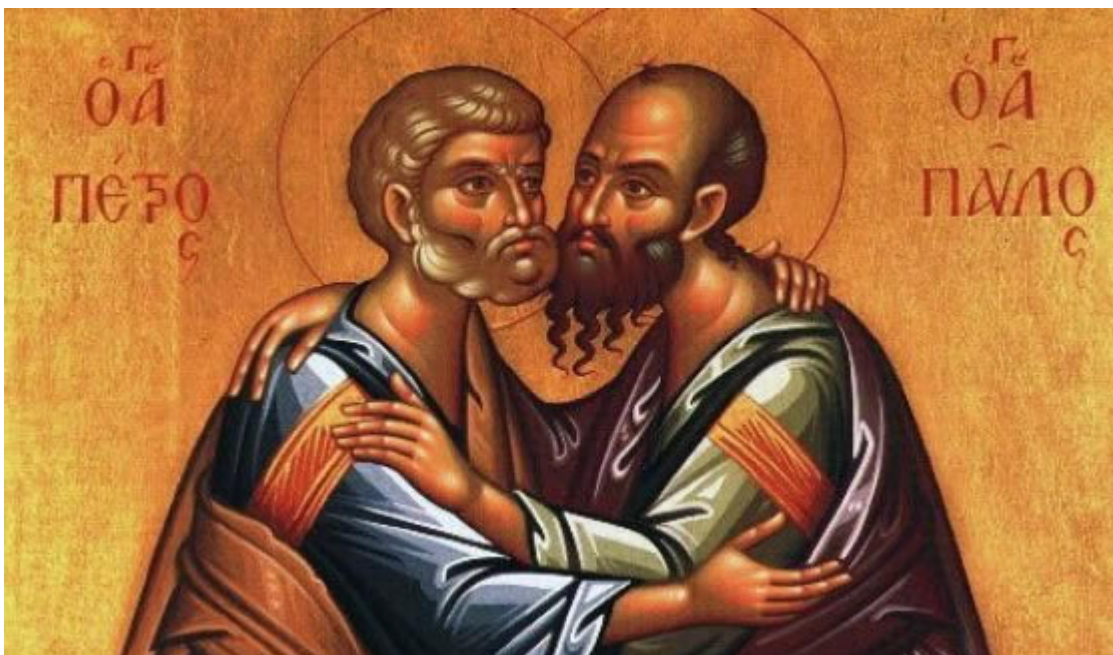
Οι απόστολοι Πέτρος και Παύλος υπέρμαχοι της ενότητας της Εκκλησίας (Αθανάσιος Μουστάκης, Δρ Θεολογίας)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1UfnoDn>]

Για τον λόγο αυτό η αντίδραση του απ. Παύλου είναι άμεση, έντονη, ενώπιον της κοινότητας και απόλυτη. Καθιστά σαφές προς τον απ. Πέτρο ότι δεν μπορεί να συνεχίσει αυτή τη συμπεριφορά δίχως να διασπάσει την Εκκλησία.

Η αμεσότητα και η σαφήνεια της αντιδράσεως του απ. Παύλου βοήθησε τον απ.

Πέτρο να κατανοήσει το σφάλμα του και, αν και αυτό διαπιστώνεται μόνο εμμέσως στις υπάρχουσες πηγές[13], να αλλάξει στάση και με την ταπείνωσή του να θεραπεύσει το πρόβλημα και να αποσοβήσει την διαγραφόμενη διάσπαση.

Με τις επιλογές των δύο αποστόλων αποφεύχθηκε η δημιουργία μίας δεύτερης, παράλληλης χριστιανικής κοινότητας στην ίδια πόλη –κάτι που δυστυχώς είναι γεγονός σήμερα σε πολλές περιπτώσεις. Ουδέποτε στον ορθόδοξο κόσμο επεκράτησε τέτοια πρακτική. Σε καμία περίπτωση δεν καθιερώθηκε η αντιχριστιανική και ατελέσφορη πρακτική του διαχωρισμού για θρησκευτικούς ή εθνικούς λόγους. Μάλιστα, καθώς στον ιουδαϊσμό ήταν αρκετή η ύπαρξη μίας ελάχιστης συναίνεσης για την αποδοχή ποικίλων διαφοροποιήσεων, η απλή τήρηση του Νόμου και ο σεβασμός στη λατρεία που προσφερόταν στον Ναό θα ήταν ικανές συνθήκες για να προστατεύσουν τη νεόφυτη Εκκλησία από πλήθος προβλημάτων και να την προφυλάξουν από επώδυνες επιθέσεις.

Ε. Συμπεράσματα

Αν και στην περίπτωση της Αντιόχειας υπήρχαν σημαντικοί ιστορικοί, πολιτιστικοί και εθνικοί λόγοι για να διαχωριστούν οι εξ εθνών από τους εξ Ιουδαίων πιστούς κάτι τέτοιο δεν συνέβη μετά από τη δυναμική παρέμβαση του απ. Παύλου, ο οποίος αντιμετώπισε την επιχειρούμενη διάσπαση ως καθοριστικά εσφαλμένη επιλογή για την περαιτέρω πορεία της Εκκλησίας.

Όπως φαίνεται από τη φρασεολογία που χρησιμοποίησε, δεν την θεώρησε ως μία ήσσονος σημασίας επιλογή, αλλά δίχως δισταγμό την συνέδεσε με την έννοια της «αληθείας», δηλαδή με την ακρίβεια της πίστεως και κατ' επέκτασιν με τη σωτηρία.

Η διάσπαση τοπικών Εκκλησιών για θρησκευτικούς ή εθνικούς λόγους δημιουργεί μία άνευ προηγουμένου κατάσταση, η οποία καταδικάζεται από τον απ. Παύλο ως απόκλιση από την ορθή πίστη και τελικά δεν την υιοθετεί ούτε ο απ. Πέτρος.

Δεν είναι τυχαίο ότι η εμπνεόμενη από τη διαφωνία τους στην Αντιόχεια κοινή εικόνα των δύο κορυφαίων αποστόλων τους παρουσιάζει να ανταλλάσσουν εν ομονοία ασπασμό αγάπης και ενότητας, την οποία ο πρόσκαιρος διαχωρισμός για λόγους τήρησης του μωσαϊκού Νόμου δεν κατόρθωσε να διασπάσει.

Το περιστατικό που περιγράφεται από τον απ. Παύλο στο Γαλ. 2:11-14 μας προσφέρει στερεή βάση για να κατανοήσουμε πόσο επικίνδυνο είναι να προκρίνουμε δευτερεύοντα χαρακτηριστικά σε σχέση με την «αλήθειαν του ευαγγελίου» και σε πόσο επισφαλείς ατραπούς μπορεί να μας οδηγήσει αυτό.

[13] Στην επιστολή Β' Πέτρου 3:15 έχουμε μία άμεση και σαφή μαρτυρία των

καλών σχέσεων που είχαν οι δύο απόστολοι μετά το περιστατικό της Αντιόχειας. Σε αυτή την περικοπή ο απ. Πέτρος αποκαλεί τον απ. Παύλο «αγαπητό αδελφό».